

Gouden bruiloft

Jozef (Jef) Van Roey
Maria (Marieke)
Nijs

Oude Molenstraat 97

13-10-1956

13-10-2006

Het jeugdige paar. Vol verwachting om samen een eind te gaan.

Marieke Nijs werd geboren de zesde juni 1933. Haar ouderlijk huis stond in het begin van de Hoogstraat. (kant van de Oude Molenstraat te beginnen)

De kleuterschool vatte ze aan in Ezaart.

Kijk maar eens hoe ze poseert in haar mooie witte jurkje.

Nadien ging ze naar de Rozenberg. Daar heeft ze nog gezeten bij de legendarische Zuster Rozaria. Tevens herinnerde ze zich nog een paar onderwijzeressen: juffrouw Van Brabant en juffrouw Elsa Vos.

Ze was een brave leerling. Ze ging altijd te voet naar school en in de winter was het slibberen (glijden) geblazen. Dat ging in die tijd heel goed zei ze: "We liepen haast allen op klompen, ideaal om te glijden."

Zie eens wat een brave leerling.

Nadien ging ik één jaar naar de huishoudschool. Celine Jongmans, de directrice van de school, had horen vertellen dat ik met nog drie anderen naar de cinema was geweest. Ze vroeg

mij of dat waar was. Ik had geleerd van eerlijk te zijn en bevestigde wat ze gehoord had. Ik kon mijn boeltje inpakken en vloog van school. Zo ging dat toen.

Ik mocht gelukkig naaischool volgen bij Madame Bouwens in de Boerenkrijgstraat. Dit gedurende drie jaar. Later kon ik beginnen werken bij Alois Curinckx (Kloosterstraat).

Ze werkten er met een achttal mensen in het atelier. De kleermaker had een grote winkel van herenkleding.

Later, rond de jaren 1958-1959 ben ik op het atoomcentrum begonnen. Daar moesten we na de werkuren de bureaus kuisen (van half zes tot half tien).

Marieke poserend met de fiets

Jef werd geboren te Balen-Wezel op 24 februari 1929. Hij komt uit een gezin van 5 kinderen, 3 jongens en 2 meisjes. Hier volgde hij ook de kleuter- en de lagere school. Hij was waarschijnlijk een heel brave leerling, want over zijn schooltijd wist Jef niets bijzonders te vertellen.

Jef ondervond al heel vlug dat het leven hard kon zijn. Toen de oorlog uitbrak in 1940 is zijn vader gestorven en alsof één miserie nooit alleen komt stierf zijn zus 14 dagen later. “Zo stond ons moeder er alleen voor en moesten we allen ons steentje bijdragen”.

Zo moest ik garen spinnen. Men bracht de schapenvacht bij ons binnen. Voor 1 kilogram binnengebrachte wol moest er 900 gram buitengaan. Ik verdiende 25 frank voor 100 gram wol. Wat voor die tijd erg veel was.

Afhankelijk van de kwaliteit van de wol kon ik veel of weinig spinnen. Verse wol was het beste omdat die nog veel vet bevatte, wat het spinnen vergemakkelijkte. Het moeilijkst was de wol die eerst als matrasvulling had gediend en nadien gewassen. Dit werkte heel moeilijk, aldus Jef.

Vanaf zijn 16 jaar ging hij werken in de “Vieille Montagne” tot in 1953. Hij stond er in de “acide fabricatie” en werkte er als loodgieter.

Deze periode werd onderbroken door zijn legerdienst, toen nog 21 maanden. Van februari 1951 tot eind oktober 1952 was ik militair. Achtereen volgens verbleef ik 9 maanden in Aachen, 4 maanden in Tienen en 8 maanden in Bevekom. Ik was bij de luchtartillerie.

Van 1953 tot 1957 werkte Jef op de poeder en van 1957 tot 1961 in de mijn in Houthalen. Van 1961 tot 1963 bij Daf.

In 1963 heb ik mij herschoold. Ik leerde het beroep van bekister. Aldus heb ik nadien tot 1984 in de bouw gewerkt.

Achteraf kwam die bouwervaring mij goed van pas. Zo heb ik het huis van mijn zoon gebouwd samen met de vader van mijn schoondochter Erna. Nadien was het huis van ons Karin aan de beurt.

Metselarij, loodgieterij en dakwerk kenden voor mij geen geheimen.

Jef en Marieke leerden elkaar kennen te Balen op de Berg (Bergkermis in 1955). In oktober 1956 zijn we getrouwd. We werden de gelukkige ouders van twee kinderen, een meisje en een jongen, een koningswens.

Onze François werd geboren op 26 september 1957 en ons Karin op 1 september 1963. Dit laatste was echt een memorabele dag. Onze François werd de eerste schooldag omver gelopen en had een hersenschudding. Ons moeder had tegen Jef gezegd: "Ge moet dat tegen ons Marie niet zeggen, want anders maakt ze zich ongerust." Maar dokter Beliën was bij ons geweest en die vertelde me in 't ziekenhuis wat onze François aan de hand had. Ge moet niet vragen dat ik ongerust was. Gelukkig liep alles goed af.

Jef met François bij vader op de brommer

Het gelukkige koppel met François

Ondertussen zijn onze kinderen al lang geen kinderen meer.
Meer zelfs, onze kleinkinderen zijn al volwassen.

Erna Wuyts en zoon François

Dochter Karin en Jean Marie
Proesmans

Zoon François trouwde met Erna Wuyts ze hebben 2 kinderen,
Ellen 23 jaar (afgestudeerd in communicatie wetenschappen en
Nick 21 jaar (informaticus).

Dochter Karin trouwde met Jean Marie Proesmans en ze hebben 2 kinderen, Sven 23 jaar (beroepsmilitair in Kleine Brogel) en Brit 18 jaar (afgestudeerd als apothekersassistent). Sven is nog maar pas in Afganistan geweest. We konden met hem communiceren via het televisiescherm. Het leger organiseerde om de 14 dagen contactmogelijkheden. We werden er als familie zeer goed ontvangen, aldus Jef en Marieke.

Ellen, Sven, Nick en Brit samen met Jef bij de kerstboom

Vijftig jaar om elkaar begaan zijn. Het is niet "niks". Ik verdient een dikke proficiat. Daarom zou ik willen besluiten met een gedicht.

Houden van!

*Houden van! Houden van!
Geen mens die zonder kan.
Bij menige trouwpartij,
Was Miel Cools erbij.*

*Houden van!
Maar kleine dingen,
leken de liefde te verdringen.
Zo werd de grote trouw,
Anders dan menigéén wel wou.*

*Houden van!
't Ligt niet in grote woorden,
Maar in 't leven van alle dag.
't Is niet te verwoorden
Wat de liefde dan vermag.*

*Houden van! Houden van!
Geen mens die zonder kan.*

Namens de wijk Ginderbroek wensen we Jef en Marieke een heel prettig jubilee. Geniet samen met je kinderen en kleinkinderen. Moge het verdere leven jullie nog heel veel mooie momenten bezorgen.

Wij bestellen alvast de zon zodat je als een stralend paar kunt vieren en ook al hebben we hierboven niet veel te vertellen, voor een keer hopen we eens gelijk te hebben.

Vijftig jaar in lief en leed, het is niet "niks". Het verdient een dikke proficiat. Moge deze dag, met gouden inkt geschreven, in

jullie herinneringen blijven leven. Een eresaluut voor al die kleine en grote dingen, die jullie voor elkaar, voor je kinderen en kleinkinderen en voor heel de buurt gedaan hebben en nog doen.

PROFICIAT

